

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně

MM Real Servis s.r.o. – v likvidaci, IČ: 242 67 457
sídlem Lannova 8, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ivo Panákem
sídlem Kounicova 39, Brno

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. 39093/21/5300-21442-809464,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 6. 2020, č. j. 4675122/20/2001-50525-108977 a č. j. 4675403/20/2001-52525-108977 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), kterými byla žalobkyni dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2018 ve výši 169 260 Kč a stanoveno penále ve výši 33 852 Kč; a za zdaňovací období březen 2018 ve výši 288 624 Kč a stanoveno penále ve výši 57 724 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Předmět činnosti žalobkyně spočíval v nákupu a prodeji europalet, přepravních klecí a nástavců na europalety.
4. Správce daně zahájil dne 14. 12. 2018 daňovou kontrolu u žalobkyně. Žalobkyně při kontrole předložila správci daně faktury (11 faktur na celkovou částku 2 638 284 Kč), dodací listy, objednávky a výdajové a příjmové podkladní doklady. Jednatel a společník žalobkyně, pan M. M. (dále jen „jednatel“), při kontrole uvedl, že žalobkyně nemá žádný majetek, provozovny, ani zaměstnance, jen sídlo v Praze (dle správce daně virtuální). Jednatel konstatoval, že nákup palet domlouval s panem M. M. (trvalým pobytem na Ukrajině), jednatel společnosti Prague Marketing s.r.o. (dále jen „společnost PM“ nebo „dodavatel“). Jednatel si nevzpomněl na navázání spolupráce se společností PM, protože se tak mělo stát před více než rokem. Jednatel neuzavíral se společností PM písemné smlouvy, místo nich posílal objednávky. Platby probíhaly výhradně v hotovosti. Jednatel popsal obchodní model následovně: dodavatel složí palety na pile v Kořenci, kde si je převezme smluvní dopravce (Nerissa s.r.o., dále jen „společnost Nerissa“), který je odveze odběrateli žalobkyně, společnosti FEPO – europalety, s.r.o. (dále jen „odběratel“); na konci měsíce žalobkyně podle dodacích listů spočítá dodané palety a rozdělí je na vyhovující a nevyhovující, a poté sepiše objednávku obsahující vyhovující palety; dodavatel dle objednávky vystaví daňové doklady. Jednatel nevěděl, kdo vozil palety na pilu v Kořenci, protože žalobkyně zakoupila palety včetně přepravy.
5. Dodavatelem společnosti PM byly dnes již z obchodního rejstříku vymazané společnosti Sheila import s.r.o. v likvidaci (dále jen „společnost SI“) a TPL TRAN s.r.o. v likvidaci (dále jen „společnost TPL“).
6. Správce daně měl za to, že žalobkyně neprokázala přijetí 11 dodávek palet a přepravních klecí od společnosti PM, které byla ode dne 22. 4. 2020 zrušena registrace k DPH a od 28. 4. 2020 byla nespolehlivou osobou. Pochybnosti správce daně spočívaly v tom, že a) jednatel nesdělil, jak navázal obchodní vztah se společností PM; b) vyjádření jednatele neodpovídalo předložené dokumentaci, protože žalobkyně vystavovala objednávky až po uskutečnění obchodu; c) jednatel nerozděloval palety na vyhovující a nevyhovující; d) úhrady probíhaly pouze v hotovosti, která byla účelově rozdělena k dodržení zákonné meze pro hotovostní platby ve výši 270 000 Kč, doklady o proběhnuvších hotovostních platbách nebyly podepsány; e) společnost PM byla nekontaktní, měla virtuální sídlo, neměla předpoklady k obchodování a dlouhodobě nehradila své daňové povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

7. Správce daně vyjádřil pochybnosti ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 30. 5. 2019, č. j. 3080984/19/3001-60565-712379 (dále jen „výzva k prokázání skutečností“), na níž žalobkyně reagovala. Správce daně dne 18. 2. 2020 zaslal žalobkyni seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, které jí bylo doručeno dne 26. 2. 2020. Žalobkyně se k němu nevyjádřila.
8. Správní orgán uzavřel, že žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelných plnění od společnosti PM, a vydal prvostupňová rozhodnutí, kterými žalobkyni nepřiznal nárok na odpočet DPH dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), a doměřil DPH a uložil povinnost uhradit penále. Žalobkyně se odvolala.
9. Žalovaný uložil správci daně písemností ze dne 19. 5. 2021, č. j. 19595/21/5300-21442-809464, povinnost provést doplnění spisového materiálu o podklady pro rekonstrukci dodavatelsko-odběratelského řetězce. Správní orgán doplnil spisový materiál a žalovaný obeznámil žalobkyni s novými důkazními prostředky a jejich hodnocením podáním ze dne 1. 9. 2021, č. j. 33862/21/5300-21442-809464, jež bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 6. 9. 2021. Žalobkyně se k novým zjištěním nevyjádřila.
10. Žalovaný posuzoval, zda správce daně unesl své důkazní břemeno stran důvodnosti pochybností týkajících se přijetí zdanitelného plnění žalobkyní od společnosti PM dle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).
11. Žalovaný považoval zapomětivost jednatele za účelovou. V podnikání jednatele hrály zásadní úlohu osobní známosti, kromě toho neuzavíral písemné smlouvy. Proto bylo zvláštní, že si nevzpomněl na navázání spolupráce se společností PM, která byla ve zdaňovacích obdobích únor a březen roku 2018 jediným dodavatelem žalobkyně.
12. Dle žalovaného neodpovídaly předložené listiny tvrzenému průběhu obchodování. Společnost PM fakturovala průběžně (5. 2., 9. 2., 19. 2., 22. 2., 1. 3., 6. 3., 14. 3., 19. 3., 21. 3., 26. 3.), zatímco jednatel tvrdil, že fakturace probíhala jedenkrát měsíčně po vytrídění vyhovujících palet dodaných odběrateli žalobkyně. Žalovaný považoval vystavování objednávek až po samotném obchodu jako nestandardní, protože taková praxe postrádala smysl.
13. Žalovaný upozornil na to, že žalobkyně ve zdaňovacích obdobích únor a březen 2018 nakoupila a prodala celkem 13 804 palet a 396 přepravních klecí. Jednatel však žádnou z téměř 14 000 palet nevyhodnotil jako nevyhovující. Žalovaný považoval tuto skutečnost za statisticky nepravděpodobnou, neboť palety nebyly nové. Žalovaný však dodal, že se nejednalo o zásadní pochybnost.
14. Žalobkyně na str. 8 odvolání tvrdila, že peníze přebíral jednatel společnosti PM. Dle žalovaného je proto zvláštní, že pokladní doklady nebyly podepsány. Sedm faktur obcházelo zákonný limit 270 000 Kč pro platby v hotovosti dle § 4 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti (dále jen „ZOH“). Částky byly záměrně rozdělené tak, aby úhrady nemusely být provedeny bezhotovostně na zveřejněném bankovním účtu. Rozdělení hotovostních úhrad postrádalo rozumný důvod. Kromě toho odběratel žalobkyně hradil částky převodem z účtu. Tuto praxi považuje za nestandardní také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 4 Afs 355/2020-35, body 24, 27 a 32. Jednatel obratem vybíral peněžní prostředky z účtu žalobkyně a jejich osud byl neznámý, neboť žalobkyně nezískala palety od společnosti PM, které by musela platit. Jednalo se o částku přesahující 21 000 000 Kč za období 15 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

15. Žalovaný poukázal na nekontaktnost společnosti PM, v jejímž důsledku nebyla provedena daňová kontrola tohoto dodavatele. Správce daně proto nebyl s to ověřit, zda deklarovaný dodavatel žalobkyni skutečně plnil. Správce daně zjistil, že společnost PM neměla žádná vozidla, kterými by palety mohla doručovat do Kořence. Společnost PM byla navíc nespolehlivým plátcem DPH a neuhradila ani daň 2 700 000 Kč stanovenou podle pomůcek za zdaňovací období únor a březen 2018. Žalovaný uznal, že společnost PM vykázala předmětné zdanitelné plnění v kontrolním hlášení, ale zjistil novou zásadní pochybnost v řetězci plnění od společností SI a TPL směřujících ke společnosti PM.
16. Žalovaný dospěl na základě kontrolních hlášení společností SI a TPL k závěru, že společnost PM nemohla žalobkyni dodat palety, protože společnosti SI a TPL nevykázaly žádná přijatá plnění v podobě palet. Jejich plnění ve prospěch společnosti PM proto bylo fiktivní. Žalovaný upozornil, že společnosti SI a TPL na řádku č. 1 svých daňových přiznání (uskutečněná tuzemská plnění) vykázaly základ daně v milionech Kč (SI: 35 237 717 Kč; TPL: 9 321 631 Kč), který neodpovídal vykázaným nákladům, neboť společnost SI měla náklady 0 Kč a náklady společnosti TPL se pohybovaly v řádech desítek tisíc Kč. Kromě toho měly obě společnosti virtuální sídlo; neměly žádné dopravní prostředky, kterými by palety společnosti PM doručily, neúčtovaly dopravu zajištěnou třetí osobou; neplnily své daňové povinnosti.
17. Žalovaný shrnul, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH za plnění, která sice byla společnostmi SI a TPL vykázána jako uskutečněná, ale toto tvrzení neodpovídalo nákladům těchto společností, které navíc neodvedly daň ve výši přibližně 10 000 000 Kč. Společnost PM následně plnění pouze přefakturovala, aniž je skutečně poskytla. Nárok žalobkyně na odpočet proto neodpovídal skutečnosti, byl zdánlivý. Žalobkyně palety získala odjinud a poté je deklarovala jako palety od společnosti PM (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 181/2014-34, bod 36). Žalobkyně neprokázala přijetí palet od deklarovaného dodavatele, a proto nesplnila hmotněprávní podmínku pro odpočet daně na vstupu.
18. Žalovaný ve zbytku odůvodnění vypořádal odvolací námitky žalobkyně.
19. Žalovaný konstatoval, že závěry správce daně nemohly být pro žalobkyni překvapivé, protože s nimi byla seznámena výzvou k prokázání skutečností a též v rámci výsledku kontrolního zjištění. Žalobkyně byla v rámci odvolacího řízení obeznámena s názorem žalovaného, který ji vyzval k reakci, což žalobkyně neučinila. Prvostupňová rozhodnutí byla přezkoumatelná, protože jejich odůvodněním byla zpráva o daňové kontrole dle § 147 odst. 4 daňového řádu.
20. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobkyně ohledně slevy z kupní ceny při úhradě zboží v hotovosti, protože daňové doklady slevu neobsahovaly a žalobkyně nedoložila písemné kupní smlouvy.
21. Žalovaný byl přesvědčen, že nárok žalobkyně na odpočet daně nelze přiznat s odkazem na esenciální náklady, tj. náklady, které sice fakticky prokázány nebyly, ale ze skutkových okolností plyne, že je daňový subjekt vynaložit musel. Žalovaný vysvětlil, že esenciální povaha některých výdajů se uplatní při stanovení daně z příjmů, nikoli u nároku na odpočet DPH (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 9. 2020, č. j. 52 Af 39/2020-80).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

22. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobkyně, že jí dle judikatury Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) lze nepřiznat nárok na odpočet DPH pouze za současného prokázání účasti na daňovém podvodu. Žalovaný nárok na odpočet daně žalobkyni nepřiznal pro neprokázání splnění hmotněprávních podmínek § 72 ZDPH (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 181/2014-34). Dokazování daňového podvodu má místo v případě, že deklarovaný dodavatel skutečně plnil.
23. Žalovaný nezpochybňoval usnesení SDEU ve věci C-610/19 *Vikingo Fővállalkozó*, dle kterého nelze nárok na odpočet daně odepřít pouze kvůli nevěrohodnosti daňových dokladů způsobené tím, že poskytovatel plnění neměl potřebné zdroje k jeho uskutečnění, a ve skutečnosti plnila neznámá osoba povinná k dani. Žalovaný měl za to, že nepostupoval v rozporu s usnesením SDEU, protože pochybnosti o poskytnutí plnění společností PM nespočívaly pouze ve formálních nedostatcích, ale v souhrnu všech rozhodných okolností. Žalovaný zjistil, že žalobkyně věděla, že jí palety dodal někdo jiný než společnost PM, přesto ji v daňových dokladech uvedla jako dodavatele. Žalobkyně svou činností přispěla k daňovému úniku.
24. Žalovaný si byl vědom, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu položil SDEU předběžnou otázku, zda daňový subjekt musí prokázat, že plnění uskutečnil dodavatel uvedený na daňovém dokladu. Věc C-154/20 *Kemwater* však v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nebyla skončena.
25. Žalovaný proto vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

II.

Argumentace účastníků

26. Žalobkyně v žalobě vznesla pět žalobních bodů:
 - 1) Žalovaný nevysvětlil, v čem spočívaly pochybnosti ohledně přijetí zdanitelného plnění. Žalovaný nepopřel dodání zboží, místo a čas dodání, ani jeho uskutečnění osobou dodavatele.
 - 2) Obchodní spolupráce mezi žalobkyní a společností PM nebyla pochybná. Jednatel uvedl, že spolupráci navázal po podrobné prověrce dodavatele pomocí zdrojů finanční správy, obchodního rejstříku a dotazem na subjekty, které společnost PM znaly. Obchodní spolupráce probíhala tak, že žalobkyně učinila ústní objednávku druhu a množství zboží, na jejímž základě společnost PM zboží dovezla na pilu Kořenec. Jednatel žalobkyně a zástupce dodavatele na místě zkontrolovali kvalitu palet a poté jednatel za dodávku zaplatil v hotovosti oproti příjmovému pokladnímu dokladu. Ve zdaňovacích obdobích únor a březen 2018 byly palety, až na zanedbatelné množství, vyhovující. Předložené doklady potvrzují, že žalobkyně nakoupila a prodala stejné množství palet. Pochyby žalovaného ohledně dodání fakturovaného počtu palet proto nebyly důvodné. Vystavení objednávky již dodaného zboží až na konci měsíce není bezúčelné, ale odpovídá praxi mezi smluvními stranami. Objednávky sloužily k potvrzení množství dodaného zboží a doplňovaly konkludentně uzavřenou kupní smlouvu na palety. Žalovaný vůbec nezohlednil, že žalobkyně prokázala (svědeckou výpovědí řidiče kamiónu, pana J. L.; smlouvou uzavřenou se společností Nerissa; a výpisem z bankovního účtu) přepravu a prodej palet svému odběrateli. Žalovaný nepostupoval dle § 8 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

- 3) Žalovaný nesprávně hodnotil některé skutečnosti. Jednatel sice uvedl, že daňové doklady dodavatel vystavoval ke konci měsíce, ale tato odpověď na otázku č. 20 protokolu o zahájení daňové kontroly se týkala obecné obchodní spolupráce mezi žalobkyní a společností PM, nikoli kontrolovaných zdaňovacích období. Z daňových dokladů vyplynulo, že byly vystavovány vždy ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný zpochybňoval pouze okamžik vystavení daňových dokladů, nikoli uskutečnění zdanitelného plnění. Taktéž neobstojí závěr žalovaného, dovozený z odpovědi jednatele na otázku č. 24, že žalobkyně měla platit v hotovosti při převzetí zboží. Jednatel odpovídal, proč žalobkyně platila v hotovosti, nikoli kdy a kde tak činila. Pokladní doklady, dle kterých měla úhrada probíhat s časovým odstupem od převzetí zboží, proto neodporují tvrzení jednatele. Chybějící podpis dodavatele na pokladním dokladu nevyvolává pochybnosti, protože se nejedná o zákonnou náležitost pokladního dokladu. Žalovaný nezohlednil dodací listy jen kvůli ostatním pochybnostem o uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný si nemůže svévolně vybírat důkazy, které se mu hodí, a zbylé důkazy opomenout. Žalovaný nepředestřel jinou verzi událostí, protože tvrzení žalobkyně ob stojí (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 8 Af 5/2015-82, bod 86). Svědecká výpověď pana J. L. spolu s dalšími důkazy osvědčila, že žalobkyně prodala svému odběrateli přesně takové množství palet, které jí bylo dodáno. Žalovaný postupoval v rozporu s usnesením SDEU ze dne 3. 9. 2020 ve věci C-610/19 *Vikingo Fővállalkozó*, protože faktury považoval za nevěrohodné z důvodů na straně dodavatele, aniž prokázal účast žalobkyně na daňovém podvodu. Žalovaný vůbec nezkoumal dobrou víru žalobkyně a v závěru napadeného rozhodnutí bez opory v důkazech konstatoval, že žalobkyně aktivně přispěla k daňovému úniku. Neprokázání přijetí zboží od deklarovaného dodavatele nelze zaměňovat s úmyslným zapojením do daňového podvodu.
- 4) Žalobkyně rozdělením úhrady na dílčí hotovostní platby v po sobě jdoucích dnech neobcházela ZOH. Žalobkyně zvolila tento způsob úhrady, protože za něj dostala slevu od dodavatele. Žalobkyně vybírala hotovost z bankovního účtu po zaplacení zboží jejím odběratelem, aby mohla svému dodavateli zaplatit v hotovosti.
- 5) Nekontaktnost společnosti PM nelze klást žalobkyni k tíži (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 55/2016-38). Nejednalo se pouze o doplňkový argument, ale o jeden ze čtyř hlavních důvodů pro nepřiznání odpočtu daně. Nekontaktnost společnosti PM vyvrací závěr žalovaného, že společnost PM neměla žádné dodavatele palet. Společnosti SI a TPL jsou pouze předpokládanými dodavateli společnosti PM dle jejího daňového přiznání z února 2018. Společnost PM mohla získat palety odjinud nebo dříve než v únoru 2018. Žalovaný řádně neprokázal své tvrzení, že společnost PM nemohla žalobkyni palety dodat. Žalobkyně se netýká skutečnost, že společnosti SI a TPL neměly předpoklady k obchodování a neměly dopravní prostředky. Žalobkyně není povinna zjišťovat, jakým způsobem nabyly palety její dodavatel (rozhodnutí SDEU ve věci C-277/14).
27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že téměř celá žaloba je doslovnou kopií odvolání. Žalovaný vymezil tři žalobní námítky směřující přímo vůči napadenému rozhodnutí: 1) nepodloženost závěru, že plnění nemohla dodat společnost PM; 2) rozpor napadeného rozhodnutí s usnesením SDEU ze dne 3. 9. 2020 ve věci C-610/19 *Vikingo Fővállalkozó*; a 3) žalovaný věcně nepřezkoumal dobrou víru žalobkyně. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

28. Žalovaný upozornil, že odvolací orgán zjistil skutkový stav v jiném rozsahu a kvalitě než správce daně, protože doplnil dokazování. Žalobkyně však tuto okolnost nezohlednila a podala žalobu, která se shoduje s odvoláním. Tímto způsobem si snížila šanci na úspěch, protože soud za ni nemůže domýšlet žalobní tvrzení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63). Správní soud smí, v případě souhlasu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, přijmout závěry žalovaného (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 Afs 73/2019-37).
29. Žalovaný vysvětlil, že nekontaktnost společnosti PM a jejích dodavatelů nevyvracela, nýbrž potvrzovala pochybnosti správce daně ohledně poskytnutí předmětného zdanitelného plnění. Žalovaný prokázal, že tyto společnosti byly pouze mrtvými schránkami bez majetku a zaměstnanců, jejich sídla byla virtuální a nehradily své daňové povinnosti (mnohdy daň ani nevykázaly). Žalovaný vzal v potaz také další okolnosti. Jednatel žalobkyně si nezpomněl na začátek a průběh obchodní spolupráce se společností PM, průběh obchodů neodpovídal kusé auditní stopě, řada prvků transakce byla nestandardní, a žalobkyně neprokázala, že dodavateli doopravdy poskytla za plnění úplatu.
30. Žalovaný byl proto přesvědčen, že žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele, byť palety a přepravní klece nějakým způsobem nabyly a předložila formálně bezvadné daňové doklady. Usnesení SDEU *Vikingo Fővállalkozó* nezohlednilo výjimku pro malé podniky ve smyslu čl. 287 směrnice Rady 2006/112/ES. ČR využila tohoto ustanovení k rozlišení osob povinných k dani dle obratu, kdy plná práva a povinnosti dle směrnice náleží pouze osobě plátce. Dle bodu 25 rozsudku SDEU ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20 *Kemwater* platí, že postavení dodavatele zboží jako osoby povinné k dani je jednou z hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH. Z tohoto důvodu (tamtéž, bod 37) lze po daňovém subjektu požadovat, aby prokázal, že jeho dodavatel má postavení osoby povinné k dani, ledaže potřebnými údaji disponuje správce daně. Žalobkyně však neprokázala nejen to, že přijala plnění od deklarovaného dodavatele, ale ani to, že všechna plnění přijala od jediného dodavatele. S ohledem na množství zboží a dodávek nelze bez dalšího uzavřít, že zboží žalobkyni dodala jedna osoba, která by se v důsledku překročení obratu stala plátcem DPH dle § 6 odst. 1 ZDPH. Nicméně i kdyby skutečně palety dodala jedna neznámá osoba, stala by se plátcem až od prvního dne druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž překročila zákonem stanovený obrat (§ 6 odst. 2 ZDPH).
31. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně s ohledem na prokázané okolnosti, nemohla legitimně věřit, že jí zdanitelné plnění poskytl právě deklarovaný dodavatel. Žalobkyně musela vědět, že jí zboží ve skutečnosti dodala jiná osoba. Míra obezřetnost žalobkyně svědčí buď o tom, že žalobkyni byla osoba dodavatele a úhrada daně zcela lhostejná, nebo se na zastření toku peněžních prostředků aktivně podílela.

III.

Posouzení žaloby

32. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
33. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

34. **Ad 1)** Žalobkyně namítala, že žalovaný nevysvětlil, v čem spočívaly pochybnosti ohledně přijetí zdanitelného plnění od společnosti PM. Žalovaný nepopřel dodání zboží, místo a čas dodání, ani jeho uskutečnění osobou dodavatele.
35. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
36. Žalovaný v bodu 29 napadeného rozhodnutí přehledně popsal pochybnosti správce daně ohledně uskutečnění zdanitelného plnění žalobkyní a poté posoudil jejich důvodnost. Žalovaný následně v bodě 36 napadeného rozhodnutí rozšířil dřívější pochybnosti o tři další nesrovnalosti. Žalovaný svůj názor podložil celou řadou důkazů, např. výpovědí jednatele; objednávkami; kontrolním hlášením společností SI a TPL; nekontaktností, virtuálním sídlem a nedostatečným zázemím pro obchodování dodavatele žalobkyně atd. Žalovaný přehledně shrnul konkrétní důvody v bodu 46 napadeného rozhodnutí: jednatel nevysvětlil způsob navázání obchodní spolupráce žalobkyně se společností PM; jednatel tvrdil, že faktury byly vystavovány na základě objednávky zaslané až po doručení zboží; o hotovostních platbách neexistoval přesvědčivý důkaz, protože pokladní doklady nebyly podepsány; žalobkyně svévolně rozdělila hotovostní platby tak, aby dodržela zákonnou mez pro platby v hotovosti ve výši 270 000 Kč; společnost PM byla nekontaktní, měla virtuální sídlo a nedisponovala žádným majetkem; společnost PM nemohla žalobkyni dodat palety, neboť její dodavatelé (společnosti SI a TPL) je nenakoupili, ani nevyrobili vlastní činností. Žalovaný byl přesvědčen, že na paletách nezáleželo, cílem obchodu byl odpočet daně. Žalovaný proto uzavřel, že formálně deklarovaný stav se neshodoval se skutečností.
37. Žalovaný vysvětlil, v čem spatřoval pochybnosti ohledně přijetí palet od deklarovaného dodavatele. Žalovaný nezpochybňoval dodání palet odběrateli žalobkyně, nýbrž jejich dodání žalobkyni právě společností PM. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
38. **Ad 2)** Žalobkyně byla přesvědčena, že obchodní spolupráce mezi ní a společností PM nebyla pochybná.
39. Podle § 11 odst. 1 písm. f) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví (dále jen „zákon o účetnictví“) jsou účetní doklady průkazné účetní záznamy, které musí obsahovat podpisový záznam podle § 33a odst. 4 osoby odpovědné za účetní případ a podpisový záznam osoby odpovědné za jeho zaúčtování.
40. Žalobkyně brojila proti pochybnostem žalovaného pod písm. a) až c) na str. 7 napadeného rozhodnutí. Jednalo se o navázání spolupráce se společností PM; rozpor mezi vyjádřením jednatele a předloženou dokumentací; neobvyklý průběh obchodu; a nerozdělování palet na vyhovující a nevyhovující. Žalobkyně měla za to, že prokázala dodání palet odběrateli.
41. Městský soud uvádí, že jednatel žalobkyně při zahájení daňové kontroly neobjasnil, jakým způsobem navázal spolupráci se společností PM, pouze konstatoval, že se tak stalo před více než rokem. Tvzení jednatele není hodnověrné. Žalobkyně neuzavřela se společností PM písemnou kupní smlouvu, takže jednatel musel se společností PM vést ústní jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Společnost PM byla ve zdaňovacích obdobích únor a březen 2018 výsadním dodavatelem žalobkyně a měla dodat palety v nezanedbatelné výši téměř 14 000 kusů. S ohledem na význam těchto okolností je nepravděpodobné, že by si jednatel po uplynutí jednoho roku nevzpomněl na navázání spolupráce se společností PM, a to ani rámcově. Šlo o dílčí důvodnou pochybnost žalovaného stran uskutečnění zdanitelného plnění dodavatelem žalobkyně, protože způsob navázání spolupráce vypovídá o pravosti obchodního záměru daňového subjektu.

42. Obchodní model byl pochybný, neboť jednatel sdělil, že fakturace probíhala jedenkrát měsíčně po vytrídění vyhovujících palet dodaných odběrateli žalobkyně. Z dat vystavení faktur plyne, že fakturace za měsíce únor a březen roku 2018 byla průběžná, zatímco objednávky, na jejichž základě měla probíhat, byly učiněny na konci zdaňovacích období ve dnech 28. 2. a 30. 3. 2018. Žalobkyně neobjasnila, jak mohl její dodavatel při průběžné fakturaci vědět, které palety budou vyhovující, když k jejich posouzení mělo dojít až na konci měsíce.
43. Pochybnosti by však nebyly rozptýleny, ani kdyby obchody probíhaly dle tvrzení jednatele. Ustanovení § 559 a § 560 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „ObčZ“) nevyžadují, aby kupní smlouva na palety měla písemnou formu. Žalobkyně mohla kupní smlouvu uzavřít ústně a stejným způsobem mohla objednávat palety u společnosti PM. Neobvyklost předmětných obchodů spočívala v tom, že společnost PM měla vystavovat daňové doklady na základě „objednávků“ žalobkyně poté, co žalobkyně spočítala vyhovující palety dodané odběrateli. Nedává hospodářský smysl, aby společnost PM vystavovala faktury až po doručení palet odběrateli žalobkyně a aby dostala zaplacené až po úhradě palet tímto odběratelem. Ze správního spisu nevyplývá rozumný důvod, proč by společnost PM, jejímž hlavním cílem bylo dosažení zisku, čekala, než bude žalobkyně plnit třetí osobě. Typická koupě probíhá tak, že prodávající předá kupujícímu smlouvenou věc a kupující ihned při převzetí zkontroluje, zda má předmět plnění požadovanou jakost, a poté zaplatí kupní cenu. Žalobkynin zvolený způsob obchodování nasvědčuje tomu, že palety získala od jiného dodavatele než společnosti PM, prodala je odběrateli, a následně se skrze „objednávků“ snažila ospravedlnit formálně vystavené daňové doklady.
44. Dle soudu neobstojí tvrzení, že jednatel žalobkyně a zástupce dodavatele na místě zkontrolovali kvalitu palet a poté jednatel za dodávku zaplatil v hotovosti oproti příjmovému pokladnímu dokladu. Je nepravděpodobné, že všech 13 804 palet bylo bezvadných. Pokud by žalobkyně kontrolovala palety při jejich doručení na pilu v Kořenci, pak by její dodavatel mohl faktury neprodleně vystavit a nemusel by čekat na doručení palet odběrateli. Výdajové a příjmové pokladní doklady nebyly podepsány v rozporu s § 11 odst. 1 písm. f) zákona o účetnictví osobou odpovědnou za účetní případ a osobou odpovědnou za zaúčtování účetního případu. Správce daně se při zahájení daňové kontroly dotázal jednatele žalobkyně (otázka č. 24), které konkrétní osoby předávaly hotovost a které ji přebíraly, a kde k tomu docházelo. Jednatel odpověděl, že „[k] předání úhrad dochází v Brně, na různých místech. Řidiči kamionu je hotovost předávána ve výkupně. Jak se potom úhrada dostane k Prague Marketing, nevím. Někdy jednatel dodavatele dorazí na pilu Kořenec, možná dojde k předání úhrady tam.“ Jedná se o neurčité tvrzení, které dokládá neobvyklou povahu obchodního styku mezi žalobkyní a společností PM, neboť jednatel neví, jakým způsobem hotovost obdrží společnost PM, ani kde se tak děje. Z těchto důvodů nebylo jisté, že k hotovostním platbám vskutku došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

45. Není rozhodné, že žalobkyně prokázala přijetí palet odběratelem, tj. existenci palet. Pro vznik nároku na odpočet DPH dle § 72 a § 73 ZDPH je nezbytné prokázat přijetí zdanitelného plnění od skutečného dodavatele zboží, který měl postavení osoby povinné k dani (výrok rozsudku SDEU ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*). Žalobkyně neprokázala, že palety obdržela od společnosti PM, nebo od jiného dodavatele povinného k dani.
46. Městský soud proto žalobní námitce nepřisvědčil.
47. **Ad 3)** Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaný nesprávně hodnotil některé skutečnosti. Jednatel sice uvedl, že daňové doklady dodavatel vystavoval ke konci měsíce, ale tato odpověď na otázku č. 20 protokolu o zahájení daňové kontroly se týkala obecné obchodní spolupráce mezi žalobkyní a společností PM, nikoli kontrolovaných zdaňovacích období. Taktéž neobstojí závěr žalovaného, dovozený z odpovědi jednatele na otázku č. 24, že žalobkyně měla platit v hotovosti při převzetí zboží. Jednatel odpovídal, proč žalobkyně platila v hotovosti, nikoli kdy a kde tak činila. Žalovaný nezohlednil dodací listy jen kvůli ostatním pochybnostem o uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný si nemůže svévolně vybírat důkazy, které se mu hodí, a zbylé důkazy opomenout. Žalovaný nepředestřel jinou verzi událostí, pročež tvrzení žalobkyně obstojí (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 8 Af 5/2015-82, bod 86). Žalovaný postupoval v rozporu s usnesením SDEU ze dne 3. 9. 2020 ve věci C-610/19 *Vikingo Fővállalkozó*, protože faktury považoval za nevěrohodné z důvodů na straně dodavatele, aniž prokázal účast žalobkyně na daňovém podvodu. Žalovaný vůbec nezkoumal dobrou víru žalobkyně a v závěru napadeného rozhodnutí bez opory v důkazech konstatoval, že žalobkyně aktivně přispěla k daňovému úniku.
48. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
49. Žalovaný nehodnotil výpověď jednatele v protokolu o zahájení daňové kontroly chybně. Jednatel v odpovědi na otázku č. 20 popsal průběh obchodní spolupráce mezi žalobkyní a společností PM. Ačkoli se správce daně nedotazoval konkrétně na spolupráci ve zdaňovacích obdobích únor a březen roku 2018, z předmětu daňové kontroly je zřejmé, že kontroloval DPH právě v těchto obdobích. Z výpovědi jednatele nevyplývá, že popisoval pouze obecnou obchodní praxi rozdílnou od zvláštní praxe ve zdaňovacích obdobích únor a březen roku 2018. V takovém případě mohl správce daně při hodnocení důkazů vycházet z tvrzení jednatele.
50. Jednatel v odpovědi na otázku č. 24 netvrdil, že žalobkyně platila společnosti PM v hotovosti při předání zboží. Platba sice byla hotovostní, ale k úhradě docházelo v Brně, nebo na pile Kořenec. Jednatel konstatoval, že řidič kamionu převzal hotovost při doručení palet odběrateli žalobkyně. Jednatel ale nevěděl, jakým způsobem se poté úhrada měla dostat ke společnosti PM. Nevědomost jednatele ohledně způsobu, kterým měla žalobkyně hradit palety společnosti PM, dosvědčuje neobvyklost obchodního vztahu mezi těmito společnostmi. Smluvní vztahy jsou založeny na důvěře mezi stranami, proto není normální, aby jednatel nevěděl, jak žalobkyně za zboží platila. Nelze opomenout, že příjmové a výdajové pokladní doklady nebyly podepsány, pročež nešlo o průkazné účetní záznamy ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o účetnictví.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

51. Dodací listy k jednotlivým fakturám obsahovaly číslo faktur, datum vystavení, totožnost dodavatele a odběratele, označení dodávky včetně množství zboží. Podpis a razítko dodavatele a odběratele obsahovaly pouze dodací listy za zdaňovací období březen 2018. V dodacích listech za únor 2018 nebyl podpis ani razítko žalobkyně. Žalovaný neposoudil dodací listy, byť tak učinit měl. Jedná se však o pochybení, které nepůsobí nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 soudního řádu správního, protože dodací listy a faktury nedostačují k prokázání nároku žalobkyně na odpočet DPH.
52. Žalovaný dle § 8 odst. 1 daňového řádu hodnotí důkazy podle své úvahy. Posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Dodací listy za březen 2018 a faktury byly sice formálně bezvadné, ale představovaly jediný důkaz svědčící o dodání zboží žalobkyni deklarovaným dodavatelem. Naproti tomu ostatní důkazy (bod 46 napadeného rozhodnutí) svědčily o tom, že žalobkyně získala palety od třetí osoby, kterou zaměnila za společnost PM. Soud upozorňuje zejména na to, že dodavatel žalobkyně byl nekontaktní, měl virtuální sídlo a neměl prostředky k dodání palet na pilu v Kořenci (bod 35 napadeného rozhodnutí). Tato pochybnost byla dále prohloubena při doplnění spisového materiálu správcem daně na žádost žalovaného, který z kontrolních hlášení společností SI a TPL zjistil, že tyto společnosti palety nenakoupily, ani nevyrobily. Jednatel žalobkyně nebyl s to popsat způsob navázání obchodní spolupráce se společností PM a jeho výpověď při zahájení daňové kontroly neodpovídala předloženým dokladům (faktury měly být vystavovány na konci měsíce po přijetí objednávky, místo toho byly vystavovány průběžně). Hotovostní platby byly pochybné, protože pokladní doklady nebyly podepsány a některé platby byly bez rozumného důvodu rozděleny tak, aby nepřekročily zákonnou hranici pro platby v hotovosti. Jednatel nevěděl, jakým způsobem měla společnost PM obdržet hotovostní úhradu za palety. Jednatel žalobkyně vybíral měsíčně z bankovního účtu částky překračující 1 000 000 Kč, jejichž osud není znám. Soud doplňuje, že dodací listy za únor 2018 neprokazovaly přijetí palet a přepravních klecí, neboť je žalobkyně nepodepsala a neopatřila svým razítkem. Žalovaný pojal vážné a důvodné pochybnosti o souladu daňového tvrzení se skutečností, které byly založené na řetězci vzájemně se doplňujících důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61, bod 35).
53. Městský soud podotýká, že postup žalovaného neodporoval bodu 47 usnesení SDEU ze dne 3. 9. 2020 ve věci *C-610/19 Vikingo Fővállalkozó*, dle něhož „[s]kutečnost, že předmětné zboží ve věci v původním řízení nevyrobil ani nedodal vystavitel faktur ani jeho subdodavatel, a to zejména proto, že posledně uvedení neměli k dispozici potřebné materiální a lidské zdroje, však nepostačuje k tomu, aby mohl být učiněn závěr, že k předmětným dodáním zboží nedošlo, a aby mohl být společnosti Vikingo odepřen nárok na odpočet, jelikož tato skutečnost může být důsledkem jak podvodného zatajování dodavatelů, tak pouhého využití subdodavatelů.“ Nedodání a nevyrobení palet společnostmi SI a TPL nebylo jediným důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet DPH. Žalovaný z výše popsaných podkladů dovodil, že žalobkyně získala zdanitelné plnění od třetí osoby, jejíž totožnost nebyla známá. Žalobkyně nesplnila hmotněprávní podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH dle § 72 ZDPH (bod 49 napadeného rozhodnutí). Žalovaný nemusel prokazovat účast žalobkyně na daňovém podvodu, protože tato okolnost slouží k odepření nároku na odpočet daně, pokud daňový subjekt prokázal splnění formálních a hmotněprávních zákonných podmínek. Úvaha žalovaného v bodě 74 napadeného rozhodnutí týkající se účasti žalobkyně na daňovém úniku je proto nadbytečná a soud její správnost nepřezkoumával.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

54. Žalovaný nepostupoval v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 8 Af 5/2015-82, bod 86, protože prokázal, že obchodní transakce mezi žalobkyní a jejím dodavatelem se pravděpodobně udála jinak, než žalobkyně tvrdila. Žalovaný nepožadoval po žalobkyni prokázání obchodů s paletami a přepravními klecemi nad veškerou pochybnost, pouze konstatoval, že stávající důkazy neosvědčují nárok žalobkyně na odpočet DPH. Žalovaný unesl své důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, protože bylo na žalobkyni, aby doložila další dokumenty prokazující její nárok nebo aby upravila své daňové tvrzení.
55. Žalobní námitka není důvodná.
56. **Ad 4)** Žalobkyně měla za to, že rozdělením úhrady na dílčí hotovostní platby v po sobě jdoucích dnech neobcházela ZOH. Žalobkyně zvolila tento způsob úhrady, protože za něj dostala slevu od dodavatele. Žalobkyně vybírala hotovost z bankovního účtu po zaplacení zboží jejím odběratelem, aby mohla svému dodavateli zaplatit v hotovosti.
57. Podle § 4 odst. 1 ZOH poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 270 000 Kč je povinen provést platbu bezhotovostně.
58. Účel § 4 odst. 1 ZOH spočívá v zajištění přehledného toku finančních prostředků, protože ukládá povinnost provádět bezhotovostně platby přesahující částku 270 000 Kč. Faktury č. 1801801019 a č. 1801801028 uvádí částku k úhradě ve výši 287 496 Kč, faktury č. 1801801015, č. 1801801024 aj. uvádí částku 275 106 Kč. Na fakturách je přitom uvedeno, že mají být uhrazeny hotově. Výše částek překračují zákonnou hranic 270 000 Kč pro hotovostní platby. Z výdajových a příjmových pokladních dokladů plyne, že žalobkyně a její dodavatel rozdělili tyto nezákonné hotovostní platby vždy na platbu ve výši 250 000 Kč a následující platbu ve výši 37 496 Kč, nebo 25 106 Kč. Faktury však obsahovaly pouze jednu položku plnění v podobě dodání různých druhů palet a přepravních klecí, nikoli dvě rozdílné položky, z nichž jedna stála 250 000 Kč a druhá 37 496 Kč, nebo 25 106 Kč. Tvrzení žalobkyně, že platby rozdělila, aby dostala od dodavatele slevu, nepředstavuje legitimní důvod a obchází účel § 4 odst. 1 ZOH. Daňové doklady neuvádí žádnou slevu z kupní ceny a kupní smlouvy slevu nedokládají, protože nejsou písemné. Nedůvodnost rozdělení úhrady je též patrná kupř. z úhrady faktur za 198 kusů přepravních klecí. Nedává smysl, aby žalobkyně uhradila částku 250 000 Kč obsahující kupní cenu přepravních klecí ve výši 237 600 a 12 400 Kč z celkové 21 % DPH ve výši 49 896 Kč, s tím, že zbytek DPH bude uhrazen zvlášť. Totožná úvaha platí pro palety za 275 106 Kč.
59. Tvrzení, že jednatel žalobkyně vybíral hotovost z bankovního účtu, aby mohl společnosti PM zaplatit za zdanitelné plnění, nemá oporu ve správním spisu. Žalobkyně neprokázala, že společnost PM převzala úhradu za palety a přepravní klece ve výši výběru peněz jednatelům z bankovního účtu, ani kde jednotlivé úhrady probíhaly. Uskutečnění hotovostních plateb proto bylo pochybné.
60. Městský soud žalobnímu tvrzení nepřisvědčil.
61. **Ad 5)** Žalobkyně tvrdila, že jí nelze klást k tíži nekontaktnost společnosti PM (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 55/2016-38). Nejednalo se pouze o doplňkový argument, ale o jeden ze čtyř hlavních důvodů pro nepřiznání odpočtu daně. Společnosti SI a TPL jsou pouze předpokládanými dodavateli společnosti PM dle jejího daňového přiznání z února 2018. Společnost PM mohla získat palety odjinud nebo dříve než v únoru 2018. Žalobkyně se netýká skutečnost, že společnosti SI a TPL neměly předpoklady

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

k obchodování a neměly dopravní prostředky. Žalobkyně není povinna zjišťovat, jakým způsobem nabyly palety její dodavatel (rozhodnutí SDEU ve věci C-277/14).

62. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.
63. Žalovaný prokazoval skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Za tímto účelem mohl zohlednit nekontaktnost, virtuální sídla a nespolehlivé plátcovství předmětných společností. Městský soud zdůrazňuje, že nešlo o jediné pochybnosti. Žalovaný předestřel celou řadu dalších pádných důvodů, např. vystavování objednávek až po uskutečnění obchodu; rozpor mezi tvrzením jednatele a předloženými fakturami; neschopnost jednatele popsat navázání spolupráce se společností PM; neprokázání hotovostních plateb. Žalovaný unesl důkazní břemeno.
64. Unesení důkazního břemene žalovaným však neznamená, že žalobkyně musí dokazovat okolnosti stojící mimo oblast jejího vlivu, např. vyvracet nekontaktnost společností PM, SI a TPL; jejich nedostatečné kapacity k vedení obchodu; hledat dodavatele společnosti PM aj. Důkazní břemeno v daňovém řízení nepřechází z daňového subjektu na správce daně a poté zpět na daňový subjekt. Každý nese své důkazní břemeno, jehož zákonný rozsah se v průběhu daňového řízení nemění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 Afs 133/2018-27, bod 23). Žalobkyni tíží v průběhu daňového řízení důkazní břemeno v rozsahu § 92 odst. 3 daňového řádu ohledně okolností zakládajících její nárok na odpočet DPH, tj. údajů, které uvedla v daňovém tvrzení. Žalovaný prokázal důvodné pochybnosti ohledně osoby, která žalobkyni palety a přepravní klece dodala. Daňové doklady proto ztratily svou výpovědní hodnotu a žalobkyně musela svůj nárok prokázat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71). Je tomu tak proto, že nárok na odpočet daně nemá základ pouze ve formálně bezvadné faktuře či dodacím listu, ale v existenci zdanitelného plnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Afs 125/2017-27, bod 24).
65. Městský soud uzavírá, že žalovaný nekladl žalobkyni k tíži okolnosti, které neměla jak ovlivnit, nýbrž neprokázání vlastního daňového tvrzení pomocí hodnověrných dokladů, které si měla o své obchodní činnosti vést (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
67. Pro úplnost soud dodává, že na tomto závěru nic nemění ani rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Kemwater ProChemie*, C-154/20. Žalobkyně netvrdí, že by jejím dodavatelem předmětného plnění byl někdo jiný než společnost Prague Marketing s.r.o.
68. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.